

[Aase Olesen]

jeg går da ud fra, at folk, der har siddet og hørt på det, tror, at der er tale om en regulering i henhold til prisudviklingen. Jeg vil derfor spørge: hvad nu hvis prisudviklingen ikke bliver de to gange 3 pct., som man åbenbart vil fastsætte ved lov at den skal være? Hvad nu, hvis prisudviklingen bliver 10 pct. eller 12 pct., hvordan vil man så regulere? Jeg synes egentlig, at vi skylder pensionisterne et svar på det.

Tinning (VS):

»I henhold til« betyder naturligvis: det ved vi ikke noget om, når det er statsministeren, der siger sådan. Det fremgår også af bemærkningerne til L 6, hvori man påstår, at de fremtidige reguleringer vil sikre, at pensionernes reelle værdi opretholdes, og så forklarer man bare, at man regulerer med 3 pct. 1. april 1983 og med 3 pct. 1. oktober 1983. Man siger ikke noget om, hvad man vil gøre, hvis prisudviklingen bliver anderledes, og det gør den da sikkert. Det er det ene fupnummer i det her.

Det andet er det sædvanlige med, at især de ældre vil vi tage hensyn til. Jeg er godt klar over, at det ikke er socialministerens område alt sammen, men det er formentlig sådan, at socialministeren er enig i, at tingene skal ses i sammenhæng, og det er stadig væk sådan, at boligydelsen, fysioterapien, biblioteker, sygehusvæsen, takster på breve og standarden på ældreområdet alt sammen udsættes for besparelser. Det er den dér, som vi hørte for nogle timer siden, at nu er vi nødt til at spare på de unge, for det var dog bedre end at genere de ældre, og den dér, vi har hørt de sidste dage om særlig hensyntagen til de ældre. Det passer ikke, ud over selvfølgelig i den absurde logik, regeringen ind imellem benytter sig af, og som handler om, at hvis man slår nogen halvt fordærvet med ét slag, så er det hensyntagende at bruge to slag på andre.

Til hr. Halvgaard vil jeg da godt sige, at jeg er fuldstændig enig med regeringen og hvem som helst andre, som siger, at der ikke er nogen grund til at betale til unge, raske mennesker, der skulle kunne klare sig selv. Selvfølgelig er der da ikke det. Hvis de kan klare sig selv, hvorfor skulle man så betale? Jeg vil godt bede hr. Halvgaard forklare, hvad det er for unge og raske mennesker, der

skulle kunne klare sig selv, og som vi bare skal holde op med at betale til. Det, det handler om, er jo, at også for de unge og de raske, som får forskellige ydelser over det sociale system, er det lige præcis, fordi de ikke får muligheden for at klare sig selv, enten fordi de ikke får muligheden for at arbejde, eller fordi de ikke får muligheden for en uddannelse. Unge arbejdsløse har jo også meget begrænsede muligheder for at uddanne sig.

Jeg synes også, at hr. Halvgaards bemærkning om, at noget af det, vi savner i det sociale system, er noget mere kontrol, vidner om, at det sociale system for hr. Halvgaard i det højeste kan være noget, der er beskrevet i forskellige bøger. Hvis der nogen steder er en massiv kontrol, er det da sandelig i det sociale system. Der er man da nidkær, så det står efter, for at forsøge at sikre, at vi endelig ikke kommer til at give bare en krone eller fem for meget ud.

Så til fru Yvonne Herløv Andersen, der siger, at hele problemet omkring invalidepensionisterne på den laveste sats er noget med det mere hensigtsmæssige. Vi ville egentlig godt prøve at finde de dér 320 mill. kr. mere hensigtsmæssige. Jeg går ud fra, at det ikke er noget med, at de absolut skal spares. Vi kan for så vidt lige så godt hente dem. Det er noget med, at der mangler de 320 mill. kr. at ofre på at afskaffe den laveste sats i invalidepensionen, og så er det altså utrolig kynisk. Endnu en gang: de skattefrie institutioner. 4 milliarder, 4 milliarder vil de give. Det svarer til 2 pct. af den samlede beholdning. Men 320 mill. kr., nej, dem kan man ikke finde, dem er man desværre nødt til at tage fra de dårligst stillede invalidepensionister. Enten er man rystende fantasiløs, eller også er dette et ekstremt klart eksempel på, at selvfølgelig ved man da godt, hvor man kunne få dem, man mener bare, at i stedet for at røre ved de tilbageværende 98 pct. i de skattefrie institutioner, må man da hellere sørge for, at den laveste invalidepension opretholdes.

L 7 er vel et led i det, fru Yvonne Herløv Andersen tidligere har annonceret, nemlig fuldbyrdelsen af besparelserne, ikke på det sociale område hist og pist, men overalt på det sociale område; overalt, hvor der er noget, der rører sig på det sociale område, skal der spares. Det er jo programmerklæringen, og